

ODPIS

Sygn. akt XVII AmE 28/05

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2006 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

W składzie:

Przewodniczący - Sędzia SR (del.) Witold Rękosiewicz

Protokolant apl. adw. Joanna Szumska

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2006 r. w Warszawie na rozprawie
sprawy z powództwa Przedsiębiorstwa Wielobranżowego H .-S Spółki
z ograniczoną odpowiedzialnością z/s w K

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o zatwierdzenie taryfy dla ciepła

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 14
stycznia 2005 r. nr OKR-4210-43(22)2004/8i/II

- I. oddala odwołanie
- II. zasądza od Przedsiębiorstwa Wielobranżowego H -S Spółki z
ograniczoną odpowiedzialnością z/s w K na rzecz Prezesa Urzędu
Regulacji Energetyki kwotę 800 zł /osiemset/ tytułem kosztów zastępstwa
procesowego.

SSR Witold Rękosiewicz

Uzasadnienie

Decyzją z dnia 14.01.2005 r. nr OKR-4210-43(22)2004/8/I/II Prezes Urzędu
Regulacji Energetyki po rozpoznaniu wniosku Przedsiębiorstwa Wielobranżo-

wego H -S Spółki z o.o. z/s w K (powód) odmówił zatwierdzenia taryfy dla ciepła.

Swoją decyzję Prezes URE oparł na ustaleniu, że przedsiębiorstwo energetyczne opracowało taryfę dla ciepła niezgodnie z zasadami określonymi w art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 10.04.1997 r. – Prawo energetyczne /Dz. U. z 2003 r. nr 153, poz. 1504 z późn. zm./ oraz wydanymi na podstawie art. 46 w/w ustawy przepisami § 12 ust. 3 i § 25 rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 30.07.2004 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie ciepłem /Dz. U. z 2004 r. Nr 184, poz. 1902/ - (rozporządzenie taryfowe).

W szczególności Prezes URE wskazał, że złożony przez powoda wniosek taryfowy wraz z uzupełnieniem nie zawierał uzasadnienia kalkulacji bazowych cen i stawek opłat zgodnie z § 25 ust. 1 rozporządzenia taryfowego. Powyższy brak w ocenie Prezesa URE uniemożliwił dokonanie analizy i weryfikacji kosztów przyjętych przez przedsiębiorstwo energetyczne jako uzasadnionych do kalkulacji bazowych cen i stawek opłat zgodnie z § 25 ust. 8 rozporządzenia taryfowego. Wobec tego Prezes URE nie miał możliwości oceny czy przedstawiona taryfa dla ciepła zapewnia pokrycie uzasadnionych kosztów działalności przedsiębiorstwa energetycznego w zakresie określonym w art. 45 ust. 1 pkt 1 Prawa energetycznego.

W złożonym odwołaniu P.W.H -S sp. z o.o. wniosło o uchylenie skarżonej decyzji.

Powód wskazał, że w okresie, kiedy opracowywał i złożył wniosek o zatwierdzenie taryfy jedyną podstawą prawną dla opracowania taryfy dla ciepła, kalkulacji taryf i zasad rozliczeń w obrocie ciepłem były przepisy Prawa energetycznego. Poprzednie rozporządzenie taryfowe z 2000 r. określające zasady opracowywania taryfy nie obowiązywało już od 1.01.2004 r. a nowe rozporządzenie taryfowe w dniu składania wniosku – 24.05.2004 r. jeszcze nie było wydane.

Powód zarzucił, że Prezes URE przedłużał postępowanie w sprawie wydania decyzji do czasu wydania nowego rozporządzenia taryfowego, które weszło w życie dnia 9.09.2004 r.

Zdaniem powoda wydłużanie czasu postępowania dotyczącego wydania zaskarżonej decyzji ze względu na brak podstawy prawnej określającej zasady opracowania taryfy i konieczność wprowadzenia zmian wniosku celem jego uzgodnienia z przepisami rozporządzenia taryfowego z lipca 2004 r. uzasadnia wnioski o uchylenie decyzji.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniosł o jego oddalenie. Wyjaśnił, że przyczyną wydłużenia czasu postępowania w sprawie o zatwierdzenie taryfy dla ciepła były braki złożonego wniosku i kolejne nieprecyzyjne jego uzupełnienia przez powoda przed jak i po wejściu w życie rozporządzenia taryfowego oraz wnioski samego powoda o przedłużenie terminu do złożenia odpowiedzi na wezwanie Prezesa URE.

Pozwany podkreślił, że nie mógł zatwierdzić taryfy dla ciepła niezgodnej z przepisami obowiązującymi w dniu jej zatwierdzenia. Z tej przyczyny wzywał powoda do dostosowania taryfy do nowych przepisów. Ponieważ przedsiębiorstwo nie wprowadziło zmian zgodnych z treścią § 25 ust. 1 rozporządzenia taryfowego z 2004 r. pozwany nie miał możliwości przeanalizowania i weryfikacji kosztów przyjętych przez powoda jako uzasadnione do kalkulacji bazowych cen i stawek opłat zgodnie z w/w przepisem i dokonania w ten sposób oceny czy taryfa zapewnia pokrycie uzasadnionych kosztów działalności powodowego przedsiębiorstwa wymienionych w art. 45 ust. 1 Prawa energetycznego. Prezes URE oświadczył, że z tej przyczyny odmówił zatwierdzenia taryfy dla ciepła.

W piśmie procesowym z dnia 19.05.2005 r. powód ustosunkowując się do odpowiedzi na odwołanie zarzucił, że zaskarżona decyzja była wadliwa ponieważ:

1. w okresie złożenia wniosku jedyną podstawą prawną do opracowania taryfy dla ciepła, kalkulacji taryf oraz zasad rozliczeń w obrocie ciepłem były

- przepisy ustawy Prawo energetyczne, ustawy o zamówieniach publicznych, postanowienia umowy zawartej w drodze przetargu oraz wytyczne Ministerstwa Obrony Narodowej z dnia 20.06.1998 r.
 - nie obowiązywało już rozporządzenie taryfowe z 2000 r.
 - następne rozporządzenie taryfowe wydane zostało dopiero dnia 25.08.2004 r. i obowiązywało od 9.9.2004 r.
2. w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji pozwany nie przedstawił dowodu na zarzut opracowania taryfy dla ciepła niezgodnie z art. 45 ust. 1 Prawa energetycznego.

Powód stwierdził, że jego wniosek o zatwierdzenie taryfy wraz z materiałami uzupełniającymi spełnia wymogi art. 45 ust. 1 Prawa energetycznego ponieważ taryfa zapewnia pokrycie kosztów określonych w tym przepisie a umowy opracowane zgodnie z wytycznymi Ministra Obrony Narodowej gwarantują ochronę interesów odbiorców przed nieuzasadnionym wzrostem poziomu cen.

Powód stwierdził również, że w sposób prawidłowy określił planowaną sprzedaż ciepła na poziomie wielkości sprzedaży w roku poprzedzającym pierwszy rok stosowania taryfy. Wskazał, że postawiony przez pozwanego zarzut nie uwzględnienia przy obliczaniu kosztów jednostkowych i bazowych stawek opłat kosztów magazynowania ciepła, kosztów eksploatacji zewnętrznych instalacji odbiorczych oraz planowanych rocznych kosztów modernizacji, rozwoju i ochrony środowiska jest bezpodstawny ponieważ zgodnie z zawartą umową na dostawę ciepła w układzie technologicznym kotłowni w obszarze zamkniętym kompleksu wojskowego nie występuje magazynowanie ciepła i eksploatacja zewnętrznych instalacji odbiorczych a modernizacja kotłowni była przeprowadzona w pierwszym roku obowiązywania zawartych przez powoda umów.

Wreszcie powód stwierdził, że nie ponosi winy za przedłużenie terminu, ponieważ był wzywany przez pozwanego do wykonania w terminie 14 dni bardzo obszernych zarządzeń a ponadto pozwany sam przedłużał ustawowy termin wyda-

nia decyzji tłumacząc to skomplikowanym charakterem sprawy i nie wyjaśnił w decyzji przyczyn nieuznania argumentów powoda.

Na rozprawie strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska procesowe.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i zważył co następuje:

Wniosek o zatwierdzenie taryfy dla ciepła powód złożył 24.05.2004 r. Pismem z dnia 14.06.2004 r. /k. 39 akt adm./ Prezes URE wezwał powoda do złożenia wyjaśnień i informacji niezbędnych do rozpatrzenia przedłożonej taryfy. Wezwanie dotyczyło m.in. działalności gospodarczej związanej z zaopatrzeniem w ciepło zgodnie z posiadanymi przez powoda koncesjami, ponieważ wniosek taryfowy dotyczył tylko jednego obiektu a powód posiadał koncesję na wytwarzanie ciepła w 7 źródłach ciepła a na przesyłanie i dystrybucję ciepła na terenie 6 obiektów, określenia odpowiednio do zakresu koncesji grup taryfowych zgodnie z przepisami i rozporządzenia taryfowego z 2000 r., przedstawienia symulacji wzrostu obciążenia dla poszczególnych grup taryfowych po wprowadzeniu nowej taryfy i wyliczenia średnich wskaźnikowych cen i stawek opłat oraz przedstawienia z uzasadnieniem propozycji wysokości współczynników korekcyjnych X_w zgodnie z § 26 rozporządzenia taryfowego z 2000 r.

Pismem z dnia 25.06.2004 r. powód wniósł o przedłużenie terminu wykonania wezwania z uwagi na jego obszerność. Jednocześnie wyjaśnił, że zgodnie z posiadanymi koncesjami wykonał modernizację systemu grzewczego połączoną z wytwarzaniem i dostawą ciepła oraz zarządzaniem systemem grzewczym na zasadzie finansowania przez stronę trzecią w systemie ESCO w określonych obiektach wojskowych. Wskazał, że taryfy dla poszczególnych źródeł ciepła na wytwarzanie, przesyłanie i dystrybucję ciepła sieciami ciepłowniczymi zostały określone w drodze postępowania przetargowego zgodnie z przepisami ustawy o zamówieniach publicznych. Ceny i stawki opłat energii cieplnej dostarczanej odbiorcom są zróżnicowane ze względu na różne koszty eksploatacji źródła ciepła, wielkość poniesionych nakładów i długość okresu zwrotu kosztów modernizacji.

W odpowiedzi na w/w pismo (k. 46 akt adm.) Prezes URE wskazał, że powód jako podmiot koncesjonowany obowiązany jest do ustalenia i przedłożenia do zatwierdzenia taryfy dla ciepła – art. 47 Prawa energetycznego. Pozwany przypominał też, że w decyzji z dnia 12.09.2003 r. odmówił zwolnienia powodowego przedsiębiorstwa z obowiązku przedkładania taryfy do zatwierdzenia w zamian za ustalenie cen ciepła w postępowaniu przetargowym w oparciu o ustawę o zamówieniach publicznych.

Powód składając uzupełnienie wniosku taryfowego wyjaśnił, że nie przewiduje wzrostu obciążenia dla grup taryfowych po wprowadzeniu nowej taryfy. Nie ma też konieczności przeprowadzania remontów więc planuje tylko prowadzenie bieżących przeglądów. Wskazał, że prowadzi działalność w oparciu o umowy cywilno-prawne a odbiorcą i dotyczą one wyłącznie zamkniętych obszarów wojskowych przy czym dostawa ciepła została określona w ramach konkurencji ofert na rynku. Nie stwierdził też poszerzenia zakresu zaopatrzenia w ciepło, nie ma więc zmiany warunków dostawy ciepła.

Z uwagi na wejście w życie nowego rozporządzenia taryfowego (9.09.2004 r.) pozwany pismem z dnia 13.09.2004 r. wezwał powoda do uzupełnienia wniosku przez dostosowanie go do stanu prawnego wynikającego z przepisów tego rozporządzenia. Wezwanie pozwanego wynikało z § 45 ust. 3 rozporządzenia taryfowego z 2004 r. mówiącego, że do spraw niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się jego przepisy.

W dniu 28.10.2004 r. Prezes URE ponownie wezwał powoda do dostosowania wniosku taryfowego do aktualnego stanu prawnego.

Przy piśmie z dnia 10.11.2004 r. powód złożył w ramach uzupełnienia wniosku taryfę cieplną dostosowaną do rozporządzenia taryfowego z 2004 r. /k. 276 akt adm./ dotyczącą obiektów, w których prowadził działalność koncesjonowaną.

Po przeanalizowaniu wniosku Prezes URE stwierdził, że złożony i uzupełniany wniosek taryfowy nie zawiera uzasadnienia kalkulacji bazowych cen i stawek opłat wymaganych w § 25 ust. 1 rozporządzenia taryfowego z 2004 r. Jak wska-

zono w decyzji ten brak uniemożliwił pozwanemu analizę i weryfikację kosztów przyjętych jako uzasadnione do kalkulacji bazowych cen i stawek opłat zgodnie z § 25 ust. 8 rozporządzenia taryfowego. Wobec tego pozwany stwierdził, że niemożliwa była ocena, czy taryfa zapewnia pokrycie uzasadnionych kosztów działalności przedsiębiorstwa w zakresie wytwarzania, przetwarzania, magazynowania, przesyłania, dystrybucji, kosztów modernizacji, rozwoju i ochrony środowiska zgodnie z art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo energetyczne.

W konsekwencji pozwany stwierdziwszy, że taryfa dla ciepła została sporządzona niezgodnie z obowiązującymi zasadami i przepisami ustawy oraz rozporządzenia taryfowego odmówił jej zatwierdzenia.

Zważyć należało, że przepisy Prawa energetycznego i aktów wykonawczych szczegółowo oraz wyczerpująco określają wymogi i informacje, jakie powinna spełniać i zawierać przedstawiona do zatwierdzenia taryfa.

W złożonym odwołaniu powód zarzucił, że pozwany celowo przedłużał postępowanie w sprawie wydania decyzji do czasu wejścia w życie nowego rozporządzenia taryfowego oraz nie przedstawił dowodu opracowania taryfy niezgodnie z art. 45 ust. 1 Prawa energetycznego.

W ocenie Sądu postawione przez powoda zarzuty nie są trafne. Jak wynika z akt administracyjnych, powód składając wniosek taryfowy nie dołączył do niego szeregu dokumentów i informacji. Konieczne więc było skierowanie do powoda wezwania do uzupełnienia wniosku, które zostało wykonane ostatecznie w dniu 17.08.2004 r. (k. 202 akt adm.). W tej sytuacji, z uwagi na skomplikowany charakter sprawy uzasadnione było, że prowadzone postępowanie nie zostało ukończone w ustawowym terminie i musiało być przedłużone. Podkreślić należy, że w czasie kiedy pozwany analizował uzupełniony wniosek taryfowy, opublikowane zostało rozporządzenie taryfowe z dnia 30.07.2004 r. Zrodziło to konieczność dalszego przedłużenia postępowania celem dostosowania taryfy do obowiązujących przepisów. Zdaniem Sądu to powód składając w maju 2004 r. niekompletny wniosek taryfowy doprowadził do wydłużenia okresu jego rozpozna-

nia do czasu wejścia w życie nowego rozporządzenia taryfowego. Zrozumiałe jest, że w takiej sytuacji pozwany nie mógł zatwierdzić taryfy opracowanej bez uwzględnienia obowiązujących przepisów.

Również drugi z postawionych zarzutów należy uznać za nietrafny. Wskazać należy, że w zaskarżonej decyzji pozwany nie postawił zarzutu niezgodności taryfy opracowanej przez powoda z art. 45 ust. 1 Prawa energetycznego. Pozwany stwierdził jedynie, że złożony wniosek nie zawierał elementów wymienionych w § 25 ust. 1 rozporządzenia taryfowego co uniemożliwiło jego analizę i weryfikację w sposób określony w § 25 ust. 8 tego rozporządzenia i z tej przyczyny ocenić, czy w taryfa spełnia wymogi określone w art. 45 ust. 1 Prawa energetycznego. Przyczyną odmowy zatwierdzenia taryfy nie była więc jej niezgodność z w/w przepisem a brak możliwości oceny zgodności taryfy z ustawą z uwagi na niezamieszczenie w taryfie uzasadnienia kalkulacji bazowych cen i stawek opłat zgodnie z § 25 ust. 1 rozporządzenia taryfowego obowiązującego w czasie weryfikacji taryfy. Oznacza to, że opracowana przez powoda taryfa była niekompletna, co uniemożliwiało jej analizę i weryfikację a więc nawet stwierdzenie czy została opracowana prawidłowo. Wobec tego niemożliwe było postawienie zarzutu niezgodności taryfy z art. 45 ust. 1 Prawa energetycznego, ponieważ pozwany nie miał przesłanek do dokonania oceny zgodności taryfy z tym przepisem. Jednocześnie, jak trafnie zauważył pozwany, powód nie kwestionował stwierdzenia niezgodności taryfy z przepisami rozporządzenia taryfowego.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd nie znajdując podstaw do uwzględnienia, oddalił odwołanie – art. 479⁵³ § 1 kpc.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 98 i 99 kpc stosownie do wyniku sporu.

SSR Witold Rękosiewicz

Na oryginale właściwe podpisy

Zo zgodność

§ kretarz